

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio I. De fide & spe. S. Thom. q. 7. a. 3. & 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

SECTIO I.

De Fide, & Spe. S. Thom. q. 7. a. 3. & 4.

§. 2. **H**æc quæstio erit mihi perbreuis: quia fuit prælatæ vol. 2. agenti de ijs duabus virtutibus. Non fuisse in Christo actum fidei Theologicæ, tam certum est, quam in cæteris Beatis, in quibus dixit Apostolus cessaturam fidem. Habitus autem non est, ubi per se actus repugnat. Ostendi vol. 2. disp. 29. à §. 11. rationem, ob quam in patria non manet habitus fidei, non esse eius oppositionem physicam cum lumine: nulla enim est immediata, & ratione effectus formalis; est tamen mediata ratione gratiæ; ut dixi ead. disp. 29. §. 17. sed causam esse statum, in quo per se esset in patria. de potentia autem absoluta habitum fidei posse esse in patria, ostendi eadem disp. 29. §. 12.

§. 3. De oppositione actuum fidei & scientiæ, egi vol. 2. disp. 30. ubi §. 39. ostendi non posse ex natura rei exerceri in patria fidem: quia omnis reuelatio Dei, seu voluntas reuelatrix, cognoscitur euidenter: sic non potest immediatè credi per fidem. Item §. 40. ostendi, non repugnare, ut Beati exerceant fidem circa obiecta, quæ non vident. §. autem 34. ostendi, posse esse cognitionem euidentem cum fide de eodem obiecto materiali. De potentia autem absoluta posse idem obiectum formale videri & credi, dixi §. 41. esse in patria piam affectionem ad amorem strictum, & gaudium, ostendi vol. 2. disp. 59. §. 17. item & ad actus conditionatos de obiecto possibili habetibus virtutem.

§. 4. In Christo esse habitum spei, ostendi vol. 3. disp. 108. quia est in Beatis, exercetque amorem strictum, & gaudium de propria beatitate: sperauit item gloriam corporis. Recognosce eo volum. 3. disp. 105. de actibus spei in suum obiectum, & disp. 108. de spe Beatorum, & à §. 46. ubi egi de spe Christi.

SECTIO II.

De virtutibus moralibus Christi in communi. Art. 2.

§. 5. **V**irtutes morales in Christo fuisse, nullus potest dubitare: quia illas exercuit abudè. dixit enim Euangelista Iesum misericordia motum: Apostolus autem, didicisse obedientiam. quæ in sensu proprio sunt accipienda, quando absque incommodo possunt. Nec hoc derogat perfectioni Christi: illi enim actus sunt in se imperfecti charitati comparati: quia non amant creaturam optima ratione, qua illa petit: petit enim amari propter Deum amatum. quæ imperfectio non potest illis adimi. At non propterea Christus est imperfectus: quia simul cum illis exercuit charitatem circa eadem obiecta. Ex. gr. quando Christus misertus est viduæ, exercuit misericordiam, voluitque illam leuare miseria propter honestatem eius obiecti: at simul ob amorem in Deum eius est misertus: quia vidit id gratum Deo futurum. Ob quod subiectum eorum actuum fuit perfectum: quia obiectum illud amauit optima ratione, qua petit.

§. 6. Obijcies: Illi actus sunt imperfecti: ergo animam Christi imperfectam reddidere. Probo confes-

Petr. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars I.

quentiam: quia ut actus perfectus eam reddit perfectam; ita imperfectus imperfectam. Nego consequentiam: quia imperfectio animi includit actum, quo attingitur creatura adequatè propter ipsam, & carentiam actus amoris Dei, quo illa creatura ametur propter illum: & quia actus moralis non est carentia actus Theologici; idèd solus non reddit animam imperfectam: quia simul cum illo est in Christo actus Theologicus, ratione cuius anima est imperfecta. imperfectio actus non potest tolli etiam diuinitus: quia illi repugnat attingere Deum: quia non est eius obiectum formale: at imperfectio subiecti tollitur amore Theologico. Ad probationem consequentiæ, nego consequentiam: quia perfectio amoris Theologici est attingere Deum immediatè: quem effectum communicat animæ: imperfectio autem actus moralis est non attingere Deum: quam non communicat animæ, quæ alio actu illum attingit. Actus moralis reddit animam non attingentem Deum per illum: at non propterea animæ repugnat Deum attingere per alium: ob quod eam non reddit imperfectam.

§. 7. Habitus morales per se in fusi tam certè sunt in Christo, quam in cæteris iustis: quod nec definitum est, & ab omnibus Theologis admittitur: sunt autem simul tempore cum gratia habituali; posterius tamen ratione: quia physicè aut moraliter ab ea deriuantur, suntque infinitè intentione.

§. 8. Habitus morales natura sua acquisiti videtur fuisse Christo: tum quia ita communiter censetur, tum quia non dicuntur imperfectionem; sed potius animam iuuant ad promptè & delectabiliter operandum: sunt autem virtutes, quas nostri boni actus animo imprimunt. cum ergo Christus creberimè exercuerit eos actus in gradu heroico; cur non imprimerent habitus inclinantes ad similes actus?

§. 9. Dices Primò, Christum non fuisse continentem, sed temperatum, id est, non habuisse pugnam cum rebellionem contra virtutem, quæ rebellio cõpescitur habitibus: qui status vocatur *continètia*; sed in illo fuisse animam ita temperatam, ut nullum bellum rationi indixerit: ergo non habuit habitus per se acquisitos. Nego consequentiam: habitus enim per se primò gignuntur exercitio actuum, & ad similes actus inclinant. Quamobrem si actus virtutum exercerentur sine pugna, ita & habitus producerentur: accidit autè habitui produci cum pugna, vel sine illa.

§. 10. Dices Secundò, eos habitus fuisse superfluos: quia Christus visione beata rapiebatur ad obiecta necessariò. Respondeo Christum in exercendis actibus necessarijs non indiguisse habitibus natura sua acquisitis, ut ostendi disp. 16. de Anima: ille autem liberè exercuit multas virtutes, quo in casu locus est habitui, ut inclinaret potentiam ad actum, ad quem est indifferens.

§. 11. De tempore, quo eiusmodi habitus primò Christus habuit, est difficultas. Placet opinio Patrum: Valentii disp. 1. q. 7. puncto 3. Suarez disp. 19. sect. 2. §. Dico tertio, & Vasquez disp. 42. c. 2. has virtutes ab initio conceptionis fuisse Christo per accidens infusas: quia pertinet ad statum perfectionis, ad quem spectat promptè & delectabiliter operari, neque inuoluunt imperfectionem. Equidem ex Patribus ostendunt illi Patres, Christum labore & exercitio non acquisiuisse virtutem: imò melius intelligitur status temperantiæ cum illis habitibus; quia delectabilius voluntas rationi patet.

Ee 3 §. 12. Hi